

Una sobirania de dos terços

OPINIÓ

CAL QUE LA DRETA DESI LA
PREPOTÈNCIA I L'ESQUERRA APARQUI
LA LLUITA DE CLASSES SI VOLEM QUE
LA SOBIRANIA D'AQUEST PAÍS
EMERGEIXI AMB LA FORÇA DE DUES
TERCERES PARTS DE LA SOCIETAT
CATALANA

LLIBERT
FERRÍ
@Llibertferrí

Ales portes del 27S és inevitable que el sistema emocional i cognitiu se'ns posin al límit. I a mi, l'èpica i la poesia se'm barregen amb la demoscòpia, els percentatges de les anàlisis sociològiques i els fantasmes de la història. Aquest país no té una dreta liberal com la de Dinamarca, i quan penso en el passat pujolià i la cua que porta, arrencaria a córrer mentre pels altaveus de la memòria ressonaria Espriu: "... i com m'agradaria d'allunyar-me'n nord enllà..." No, la dreta catalana no és gens escandinava, però tampoc ho és l'esquerra ni el país sencer. Per això volem fer-ne un de nou, i aquesta voluntat transformadora és probablement el nostre millor patrimoni. Potser millor i tot que les sòbries escenificacions nòrdiques. Però compte: la recuperació de la sobirania esdevindrà impossible si aquesta dreta liberal tan allunyada de glamurs danesos no desista dels tics de prepotència. Mentrestant, proposo que l'esquerra faci l'esforç d'aparcar la lluita de classes entesa en el sentit més punyent. Dic aparcar i no pas renunciar, perquè sempre que al llarg del segle XX, o XXI, algú proclamava la supressió de la lluita de classes volia dir que una de les classes, la forta i poderosa, tenia el peu posat al coll de l'altra, la més fràgil i vulnerable. Estic plantejant, ni més ni menys que la necessitat de negociació i de pacte –pacte polític però també social– si es vol aconseguir l'objectiu d'una Catalunya plenament sobirana que no arribarà ni sense Mas ni amb retòriques d'hostilitat a frec d'odi.

Sí, acabo d'escriure "Catalunya plenament sobirana" i no pas independent. I no és cap pirueta, ni cap maniobra de distracció, ni cap de les rovellades ambigüitats que encara hem de suportar. Ni tampoc estic di-

ent que renuncio a la independència. El 9N, com a gegantina enquesta amb urnes, ens assenyala que a l'Estat propi li calen mig milió de vots afirmatius per donar-lo com a fet i segur. Si els resultats del 9N els fem interactuar amb estudis i resultats electorals posteriors, queda clar que una mica més de dos terços de la societat catalana aposta per la sobirania, dins la qual cal incloure la *quadratura del cercle* ideada per ICV i explicada per Jaume Bosch –i per extensió, assumible per bona part de l'anomenada nova esquerra–, és a dir, l'Estat associat no independent. Des d'un punt de vista estrictament tècnic és aclaridora

l'explicació del polític Jordi Muñoz, que, més enllà dels independentistes convençuts, localitza una *anella*, un gruix de potencials votants que, dubitatiu, oscil·len entre la independència –sobretot per motius socio-econòmics– i la possibilitat d'un nou encaix que alhora garantisca sobirania per a Catalunya i el manteniment de vincles amb Espanya. Aquest sector, especialment mogut i volàtil, pot ser decisiu en la correlació de forces –o la confrontació de debilitats– que tindrà lloc a Espanya i a Catalunya, i entre Espanya i Catalunya els pròxims mesos. Pot passar que emergeixi un procés constituent espanyol (el veig lent i a terminis) que acabi confluint amb un de català, i que vulgui tutelar-lo. I també podria passar que el procés constituent català, prou cohesionat i amb prou gruix independentista, pugui rutllar tot sol. Tot està obert i precisament per això cal no perdre de vista processos històrics inserits en el segle XX que poden ser d'utilitat, no pas com a model sinó com a referent: l'Estat lliure d'Irlanda que va ser avantatge de la independència; l'encara Estat lliure associat de Puerto Rico amb els EUA, o el reconeixement de nació que té el Quebec dins la federació del Canadà. No tinc cap bola endevinatora, però l'energia que desprèn el país em diu que hi haurà sobirania, plena o compartida, perquè gairebé no queda marge per a giragonses autonòmiques amb cosmètica federal. Però no seria gens realista pensar que podrem estalviar-nos negociar, i potser per això estaria bé mentalitzar-nos a foragitar per sempre els nostres pitjors enemics històrics: la fragmentació, i el tot o res.

Periodista